

og fuldt og ikke behøvede Begrænsningen to Trediedele. Blandt disse timelønnede Haandværkere og Arbejdere ved Statsbanerne findes der adskillige, der er lønede ualmindelig slet, saa daarligt, at jeg ikke forstaar, at de Mennesker overhovedet er i Stand til at klare sig under normale Forhold med det Vederlag, de faar. Jeg har saaledes før nævnt og skal gentage her, at vi har her i København gaaende en stor Mængde Arbejdere ude paa Linien, som faar 44 Øre i Timen; naar det er Regnvej og daarligt Vejr, bliver de jaget hjem og faar ingen som helst Godtgørelse; i Tilfælde af Sygdom faar de ikke en Smule Godtgørelse fra Staten; de er i det hele taget i allerhøjeste Grad uheldigt stillede. Nu vil disse Arbejdere sikkert i Kraft af de Lønningsoverenskomster, der er truffet for de private Arbejdsgivere i København, faa et Tillæg til deres Time-lønninger; men at de skulde nøjes med to Trediedele af det Beløb, de andre faar, vilde jeg finde ganske urimeligt. I det hele taget vilde jeg ønske, at man kunde slette alle disse Særbestemmelser. Det Forslag, de 4 Etater stillede, var saa enkelt og lige til. Naar vi har Lønningslove til Behandling her i Rigsdagen, ser vi Lønningsforbedringer paa 6—7—8—900 Kr., og saa er det jo en gammel Regel, som følges herinde, at jo længere vi kommer ned, jo lavere Lønnen er i Forvejen, des mindre bliver Tillæget. Her i Etaternes Forslag har vi en Bestemmelse, der siger: Vi giver et lige stort Tillæg til alle. Men skulde der endelig gøres en Forskel, mener man ikke at kunne komme over 180 Kr. for indværende Kalenderaar, saa mener jeg, at vi burde i hvert Fald tænke paa, at en Del af de lavestlønnede fik det Beløb, Etaterne ønskede sig, saa vi naaede noget højere op for dem, der er allerdaarligst stillede. Og jeg vilde da ogsaa gerne gøre opmærksom paa, at hvis det var et rent og skært Dyrtidstillæg, her var Tale om, kunde man med større Føje tale om, at man standsede ved 3,000 Kr. og gav en Begrænsning nedad gennem de 16 pCt. Men der kommer jo et andet Forhold til, som maa tages i Betragtning; det gælder vel særlig de 4 store Civiletater. Det er dette, at naar vi ser Finansloven igen-nem, særlig for saa vidt angaar Ministeriet for offentlige Arbejder, men for øvrigt ogsaa for Finansministeriets Vedkommende, for saa vidt angaar Toldvæsen og Telegrafvæsen, ser vi, at Indtægterne er steget i en ualmindelig høj Grad. Nu ved jeg nok, at saa kommer man og siger, at det

har vi ikke megen Fornøjelse af, for Kul-lene er ogsaa steget i Pris. Men til Trods for denne store Stigning vil Statsbanernes Status ganske sikkert ikke blive ringere, end den har været det foregaaende Aar. Men selv om saa var, selv om den blev ringere, er det ikke det, vi skal se paa her. Det, vi skal se paa, er dette: Er da Personalet hos Statsbanerne blevet forøget blot nogenlunde i samme Grad, som Arbejdet er øget? Det er det ikke paa langt nær. Der er Forslag om at forøge Personalet; men det staar ikke i noget som helst rimeligt Forhold til det øgede Arbejde, der er paalagt Personalet. Jeg ved, for at nævne et enkelt Tilfælde, en Kontormand, der fører nøjagtigt Regnskab over, hvor lang Tid han har arbejdet, og som i det sidste Aar har arbejdet 1,000 Timer mere, end han plejer normalt, uden at faa en eneste Øres Vederlag derfor. Han er ugift, og nu faar han 90 Kr. i det kommende Aar for de næste 1,000 Timer, medens han for de første 1,000 Timer vel nok fik Andel i den Dyrtidshjælp, der blev ydet i Fjor. Men han har altsaa haft 1,000 Timers Overarbejde. Der klages jævnlige i Bladene over Togforsinkelser, det er blevet en staaende Rubrik. Det er næsten altid de rejsende, man hører beklage sig, fordi Togene ikke kommer planmæssigt ind; men man glemmer, at naar et Tog kommer en Time for sent, har Personalet ogsaa en Times Overarbejde, uden at det faar en Øre derfor. Men det er nu blevet det permanente, og Personalet kommer altsaa hver Dag til at arbejde over; under disse stadige Togforsinkelser faar Personalet sit Arbejde forøget i ganske væsentlig Grad. Kommer man nu ind paa en Station, ser man, at Personalet er overlæst med Arbejde, saa de næsten ikke kan overkomme det. Hvis man under Hensyn dertil kunde have imødekomet Civiletaternes Ønske om et Tillæg af 240 Kr., saa vilde det have glædet mig i høj Grad.

Dertil kommer saa endelig, at da der foruden Spørgsmaalet om Dyrtidstillæg ogsaa bliver Tale om Overarbejdspenge — der maa jo tages Hensyn til Overarbejde —, saa tror jeg, at man i Udvalget ogsaa maa overveje, om man skal blive staaende ved Grænsen 3,000 Kr. Nu omfatter dette Lovforslag 38,000 Tjenestemænd, Lærere og Lærerinder. For de 4 Civiletaters Vedkommende, for hvilke Tallet er ca. 20,000, vilde Tallet forøges med 870, hvis man tog alle med, saaledes at man i Stedet for 20,000 vilde faa 20,870,